

CUPRINS

NOTA EDITORULUI	11
PARTEA I. DE LA SEX LA SUPRACONȘTIINȚĂ	
PROLOG	15
ÎN CĂUTAREA IUBIRII	19
ATRAȚIA FUNDAMENTALĂ	53
O NOUĂ POARTĂ	87
NAȘTEREA UNEI NOI UMANITĂȚI	119
DE LA CĂRBUNE LA DIAMANT	147
PARTEA A II-A. SPIRITUALITATEA SEXULUI	
ANIHIAREA CONDIȚIONĂRII SEXUALE	189
MORALITATE ȘI IMORALITATE	201
<i>Care este viitorul moralității sexului?</i>	201
<i>De ce se împotrivesc toate religiile sexului?</i> <i>Și de ce nu se împotrivesc oamenii?</i>	203
<i>Nu crezi că oamenii se tem de excese, în condițiile în care nu există nici un fel de reprimare?</i>	208

<i>Ce este pornografia și de ce îi atrage ea atât de mult pe oameni?</i>	209
<i>Ce tip de societate pot crea oamenii a căror minte subconștientă devine pragmatică și care se pot dispensa cu ușurință de ea?</i>	216
<i>După ce au mâncat fructul din pomul cunoașterii, Adam și Eva au devenit pentru prima oară conștienți de goliciunea lor și s-au rușinat. Care este semnificația profundă care se ascunde în spatele acestui sentiment? Pe de altă parte, se afirmă că fructul interzis al cunoașterii se referă la cunoașterea sexului. Care este părerea ta în legătură cu această afirmație?</i>	232
ILUZII ȘI REALITĂȚI	255
<i>Occidentalii par să fie obsedați de sex. Indivizii sunt bombardati cu tot felul de tehnici și imagini pornografice. Cum se explică atunci că ei sunt atât de blocați, fiind incapabili să adopte o abordare mai apropiată de viziunea tantrică asupra sexualității?</i>	255
<i>Sunt toate dorințele la fel? De ce îmi doresc atât de mult iubirea?</i>	260
<i>Care este abordarea zenului față de sex? Adepții zen par să aibă un gen neutru, un fel de aură asexuală</i>	272
<i>Wilhelm Reich afirmă că „Toți pacienții suferă de tulburări genitale. Ei trebuie să se vindece în acest plan. De aceea, noi trebuie să descoperim și să distrugem orice atitudine patologică ce împiedică împlinirea potențialului orgasmic“. Este reală această afirmație și poate fi folosită ea ca fundament pe care să poți construi o terapie (atât din perspectiva terapeutului cât și din aceea a pacientului)?</i>	279

<i>De ce este asociat întotdeauna sexul cu mânia, gelozia, cruzimea, lăcomia, posesivitatea, violența, și niciodată cu bucuria, amuzamentul, iubirea, prietenia și celelalte calități sublimе cu care obișnuiești să îl asociezi tu?</i>	282
<i>Care este relația dintre sex și moarte?</i>	287
<i>De ce devin oamenii atât de contractați și de stânjeniți în fața contactelor fizice, oricât de simple ar fi acestea (cum ar fi, de pildă, îmbrățișarea)?</i>	292
<i>Ce ne poți spune despre SIDA?</i>	302

PARTEA A III-A: NICI PĂCAT, NICI ORIGINAR

APLICAREA TEORIEI ÎN PRACTICĂ	309
<i>Este atât de ușor să te îndrăgostești. Atunci, de ce este atât de greu să ieși dintr-o relație amoroasă? Sunt atât de multe discuții, certuri, lacrimi, angoase... Eu nu doresc să rănesc persoana cu care am fost într-o asemenea relație, căci continui să am sentimente puternice față de ea. Sunt atât de încurcat. Ce îmi poți spune în legătură cu acest subiect?</i>	309
<i>Gelozia pare să fie o problemă atât de mare într-o relație amoroasă – atât în cazul meu, cât și în acela al tuturor celor pe care îi cunosc. Ce ne poți spune despre ea? De unde provine ea?</i>	316
<i>Ce vrei să spui atunci când afirmi: „Meditați asupra problemelor cu care vă confrunțați“? Oferă-mi o explicație direct legată de problema geloziei, cu care mă confrunt</i>	324
<i>De ce mă tem atât de tare atunci când cineva încearcă să se apropie de mine?</i>	328

<i>De ce fac femeile atâtea eforturi pentru a fi atrăgătoare în fața bărbaților, deși pe de altă parte resping în mod atât de categoric dorințele sexuale ale acestora?</i>	334
<i>Soțul meu mă iubește atât de mult încât nu s-a gândit niciodată la o altă femeie, deși trăim împreună de aproape 25 de ani. Aproape că nu-mi vine să cred, dar este adevărat. Ce poți să-mi spui în legătură cu acest lucru?</i>	340
<i>Ieri ne-ai vorbit de homosexualitate și ne-ai făcut să râdem la gândul că toți bărbații ar putea merge plimbându-se de mână pe străzi și spunându-și „iubitule”. Sunt de acord cu râsul, dar uneori pare să semene cu o bătaie de joc. Fiind eu însumi homosexual, m-am simțit foarte afectat. Explică-ne cum trebuie să reacționăm în fața unor asemenea hohote de râs dacă suntem homosexuali, negri, evrei, sau dacă aparținem oricărei alte minorități?</i>	346
<i>Îmi iubesc foarte mult iubitul, iar relația noastră este minunată atunci când suntem împreună, dar ori de câte ori văd că este interesat de o altă femeie, chiar dacă nu face altceva decât să vorbească cu ea, devin incredibil de geloasă. Nu doresc să îi las impresia că nu-i acord libertatea de care are nevoie, dar îmi este extrem de greu să îmi ascund acest sentiment de gelozie. Ce mă sfătuiești?</i>	353
<i>Nu-mi place prea mult sexul, iar iubitul meu pare destul de afectat de acest lucru. Reflectând asupra acestei probleme, am descoperit că nu m-am simțit niciodată absolut sigură în relațiile pe care le-am avut. Cred că m-am folosit întotdeauna de sex numai pentru a-mi păstra partenerul, limitându-mă să pretind că îmi face plăcere</i>	357

<i>Cu siguranță, nu am reușit să transcend sexul. Cum se explică atunci că ori de câte ori fac dragoste, mi se pare că ceva este în neregulă?</i>	364
<i>Deși te-am auzit deseori spunându-ne să ne bucurăm atunci când facem dragoste, de cele mai multe ori mă simt extrem de serios în asemenea momente, ca și cum aș fi amorțit. Parcă mi-ar fi teamă să mă bucur. Nu înțeleg ce se întâmplă? Poți să-mi explici?</i>	387
<i>Aș dori să avansez mai mult în relația pe care o am cu iubita mea. Din păcate, orgasmele mele sunt foarte reduse în intensitate și se petrec întotdeauna prematur</i>	396
<i>Mă simt absolut blocată în ceea ce privește relațiile mele cu bărbații. Există atâtea certuri și atâtea tensiuni între noi încât nu reușesc aproape niciodată să ajung la orgasm. Nu mai știu cum să procedez</i>	403
<i>După ce am divorțat de prima mea soție, am simțit un mare dezgust față de sex. De atunci, nu am mai reușit să am vreodată un orgasm, cu excepția cazului în care fumez marijuana. La fel se petrec lucrurile și astăzi, deși sunt cu adevărat îndrăgostit de partenera mea actuală</i>	405
<i>Cât timp o să continuăm să fim obsedați de această stupidă problemă a sexului? Eu mă apropii de 60 de ani și tot nu reușesc să scap de această obsesie</i>	411
<i>Îmbătrânesc și îmi pierd interesul față de femei. Ce pot să fac?</i>	417
<i>Trebuie oare să le spunem copiilor adevărul în chestiunile legate de sex, indiferent de vârsta lor?</i>	424
EPILOG: ÎN CĂUTAREA TOTALITĂȚII	427

O NOUĂ POARTĂ

Aș dori să încep cu o istorioară.

A existat odată un pictor, care a trăit acum câteva secole. Dorința lui era să realizeze un portret cu adevărat sublim, din care să emane divinitatea, din ochii căruia să iradieze pacea infinită. De aceea, artistul nostru a început să caute pe cineva a cărui față să exprime ceva din lumea de dincolo, din lumea transcendentă.

El a călătorit pretutindeni în țară, mergând din sat în sat, din pădure în pădure, în căutarea unei asemenea persoane. După multă vreme, a întâlnit un păstor din munți a cărui privire era plină de inocență și de lumină. Fața și trăsăturile sale comunicau într-adevăr promisiunea unui cămin celestial. Era suficient să-l privești o singură dată pentru a te convinge că Dumnezeu sălășluiește în ființa umană.

Artistul i-a făcut portretul tânărului păstor. Succesul său a fost atât de mare încât milioane de copii ale tabloului său s-au vândut în întreaga lume, chiar și în cele mai îndepărtate țări. Oamenii se simțeau binecuvântați numai atârând portretul în casele lor.

După circa 20 de ani, când artistul nostru a mai îmbătrânit, prin minte i-a trecut o altă idee. Experiența vieții l-a învățat că nu toți oamenii sunt niște zei; tot în ei

sălășluiește și diavolul. De aceea, i-a venit ideea să picteze un portret care să reflecte principiul demoniac din om, gândindu-se că cele două tablouri se vor completa reciproc, alcătuind împreună o ființă umană adevărată.

A pornit așadar la drum, căutând un om care să fie un adevărat demon. A intrat în crâșme și în cazinouri, în spitalele de nebuni și în bordeluri, căutând portretul ideal care să reflecte focul iadului, cu trăsături cu adevărat malefice, urâte și sadice – imaginea perfectă a păcatului. Pictase deja imaginea divinității; dorea să portretizeze acum imaginea răului încarnat.

După o îndelungă căutare, artistul nostru a întâlnit în sfârșit un prizonier într-o închisoare. Omul comisese șapte crime și urma să fie spânzurat în câteva zile. În ochii săi ardea cu adevărat focul iadului. Părea o încarnare desăvârșită a urii. Fața sa era cea mai urâtă pe care o văzuse vreodată. Fără să mai stea pe gânduri, artistul a început pe loc să-l picteze.

Când portretul a fost gata, el a adus primul său tablou, cel care prezenta o față divină, și l-a așezat alături, pentru a realiza contrastul. Din punct de vedere artistic, era greu de decis care dintre ele era mai reușit decât celălalt; ambele erau niște capodopere. Pictorul a rămas multă vreme contemplându-le. Atunci, a auzit un geamăt. S-a întors și l-a văzut pe prizonier plângând.

– De ce plângi prietene? l-a întrebat el cu blândețe. Această imagine te tulbură?

Pușcăriașul i-a răspuns:

– În tot acest timp mi-am propus să ascund un anumit lucru de tine, dar acum nu mai pot. Este evident că nu-ți dai seama că primul tablou este tot al meu. Ambele portrete

sunt ale mele. Eu sunt păstorul pe care l-ai întâlnit cu 20 de ani în urmă. Cum să nu-mi deplâng decăderea? Am căzut din rai în iad, din starea de divinitate la starea de demon.

Nu știu cât de adevărată este această poveste. Cert este că orice om are două laturi: una divină și alta demoniacă. În orice om există posibilitatea raiului și cea a iadului. Florile beatitudinii pot crește în oricine, dar tot el poate cădea și în mlaștinile urâteniei. Oamenii oscilează în permanență între aceste două extreme. Ei le pot atinge pe amândouă, dar marea majoritate sfârșesc prin a eșua pe malul iadului. Foarte puțini sunt cei fericiți care știu să își transforme viața într-un paradis.

Ce putem face pentru a deveni la fel ca portretul omului care iradia divinitate? Aș dori să-mi încep conferința de astăzi cu această întrebare. Cum poate deveni viața omului un paradis, o armonie, un parfum? Cum pot cunoaște oamenii nemurirea? Cum pot pătrunde ei în templul divinității?

De regulă, viața noastră pare să o ia în direcția opusă. În copilărie ne aflăm cu toții în paradis, dar pe măsură ce creștem ne afundăm din ce în ce mai tare în iad. Aparent, începând din copilărie noi intrăm într-o spirală descendentă. Lumea copilăriei este plină de inocență și de puritate, dar, treptat, noi o apucăm pe calea ipocriziei și a vicleniei. La vârsta bătrâneții, noi suntem deja epuizați, nu numai din punct de vedere fizic, ci și spiritual. Nu numai corpul nostru devine slab și infirm, ci și sufletul nostru. Considerăm însă că acesta este procesul firesc al vieții și mergem mai departe.

Religia pune la îndoială această stare de lucruri. Ea afirmă că greșim undeva, de vreme ce ajungem din rai în

iad. Lucrurile ar trebui să stea chiar pe dos. Călătoria noastră ar trebui să ne conducă de la suferință la fericire, de la întuneric la lumină, de la mortalitate la nemurire. Aceasta este unica aspirație reală și profundă a ființei: aceea de a atinge nemurirea, de a trece din întuneric în lumină, din neadevăr în adevăr.

Pentru a putea face această călătorie către adevăr avem însă nevoie de un rezervor de energie. Este necesar să ne conservăm energia, să acumulăm suficient combustibil pentru a ne putea înălța cât mai mult. Paradisul nu este pentru cei slabi. Adevărul vieții nu poate fi cunoscut de cei care își risipesc energia, devenind lipsiți de putere. Oamenii lipsiți de energie nu pot face această mare călătorie. Este nevoie de multă energie pentru a escalada aceste înălțimi.

Cheia călătoriei spirituale este conservarea energiei. Cel care dorește să cunoască marile înălțimi spirituale trebuie să dispună de foarte multă energie. Din păcate, noi suntem slabi, o generație bolnavă, care își risipește continuu energia. Devenim din ce în ce mai slabi, până când în interiorul nostru nu mai rămâne decât un mare gol.

Cum ne pierdem această energie?

Principalul canal prin care se pierde energia este sexul. Și cine dorește să își piardă energia? Nimeni, dar actul sexual aduce cu sine o anumită împlinire, iar fascinația acesteia este atât de mare încât omul este dispus să își piardă energia. În momentul orgasmului se produce o anumită experiență, de dragul căreia omul este dispus să plătească orice preț.

Dacă am putea trăi această experiență prin alte mijloace, mai puțin costisitoare, noi nu am fi dispuși să ne pierdem niciodată energia prin intermediul sexului. Există însă vreo

altă cale prin care putem atinge această experiență, prin care să putem pătrunde în profunzimile ultime ale ființei noastre, prin care să atingem apogeul vieții, prin care să ne putem bucura, fie și numai pentru o singură clipă, de pacea și beatitudinea supremă a sinelui nostru?

Dacă vom descoperi o asemenea cale, ea va produce o adevărată revoluție în viața noastră. Oamenii își vor întoarce atunci spatele în fața sexului și vor sta cu fața direct către supraconștiință. Odată cu această revoluție, în fața lor se vor deschide noi porți.

Dacă nu vom fi capabili să le arătăm oamenilor o nouă poartă, ei vor continua să se miște în același cerc repetitiv, distrugându-se singuri. Așa cum este înțeles sexul la ora actuală, el nu permite deschiderea unei alte porți. Dimpotrivă, a condus omul la un adevărat dezastru. Natura i-a înzestrat pe oameni cu o poartă: sexul, dar învățăturile care cu circulat de-a lungul secolelor au închis această poartă, fără a deschide alta în schimb. În absența unei noi porți, energia omului este nevoită să se învâртеască într-un cerc închis. Neavând pe unde să iasă, ea se sufocă, conducând omul la nebunie. El încearcă să redeschidă cu forța poarta naturală a energiei sexuale; mai mult, din cauza presiunii excesive, aceasta spulberă în calea ei toate zidurile cu care a fost înconjurată, curgând prin prima spărtură pe care o întâlnește în cale. Ea ajunge să curgă astfel de multe ori pe căi nenaturale. Acesta este unul din marile blesteme care apasă asupra umanității: în fața ei nu a fost deschisă o nouă poartă, iar cea veche a fost închisă.

Așa se explică de ce m-am opus dintotdeauna învățăturilor care propagă dușmănia față de sex și suprimarea acestuia, care au făcut mult rău umanității. Din cauza lor,

sexualitatea nu numai că s-a acumulat excesiv în ființa umană, dar a apucat-o pe căi perverse. Care este însă remediul? Poate fi deschisă o altă poartă?

Am afirmat mai devreme că experiența trăită în momentul orgasmului este alcătuită din două elemente: ieșirea în afara timpului și starea de dincolo de ego. Timpul dispare și egoul se dizolvă. În absența egoului și a timpului, omul trăiește o scurtă revelație a sinelui său real. Acest moment glorios nu durează însă prea mult timp, după care omul cade din nou în starea sa obișnuită. Din păcate, în timpul acestui proces el pierde foarte multă energie bioelectrică.

Mintea tânjește după această experiență. Ar vrea să o retrăiască din nou și din nou. Pe de altă parte, momentul este atât de efemer încât de-abia îl trăim că și dispare, fără să lase în urma sa o amintire clară a experienței trăite. Tot ce rămâne în urma lui este o obsesie, un impuls, o dorință de a retrăi experiența, iar oamenii cad pradă acestei dorințe, pe care o urmăresc întreaga lor viață. Din păcate, ei nu pot trăi această stare mai mult de o singură clipă.

Aceeași stare poate fi atinsă însă și prin meditație.

Există două modalități prin care omul poate avea acces la starea de conștiință supremă: sexul și meditația. Sexul este calea naturii – îl experimentează inclusiv animalele și plantele, nu numai oamenii. Atât timp cât ne limităm să urmăm calea naturii, nu suntem mai presus de animale. Adevărata umanitate începe în ziua în care deschidem cea de-a doua poartă. Până atunci, cu greu ne putem numi ființe umane. Nu suntem oameni decât cel mult cu numele. Până atunci, centrul vieții noastre coincide cu centrul vieții animalelor, al naturii. Până când nu vom reuși să ne ridicăm

deasupra acestuia, până când nu vom reuși să-l transcendem, vom trăi la fel ca animalele. Deși ne îmbrăcăm ca oamenii, deși vorbim un limbaj și avem aparența exterioară a unor oameni, pe nivelele profunde ale minții noastre noi nu suntem nimic mai mult decât niște animale.

Așa se explică de ce, la cea mai mică ocazie de a se manifesta, animalul din noi iese la suprafață. Când India și Pakistanul s-au separat, am putut vedea cu ochii liberi animalul care zace în oameni. Am putut vedea de ce sunt capabili oamenii care se roagă în moschei și care recită Gita în temple. Ei pot face crime, violuri, pot incendia, nimic nu pare să le mai stea în cale. Aceiași oameni care se roagă în moschei și în temple violează acum femei. Ce s-a întâmplat cu ei?

Dacă aici, în această sală, ar avea loc o revoltă, oamenii și-ar părăsi imediat aparența umană și animalul din ei ar ieși la iveală. Animalul din interiorul omului este oricând gata să fie eliberat din cușcă. În mijlocul mulțimii, al revoltelor colective, omul găsește cea mai bună ocazie de a renunța la haina strâmtă a umanității sale și de a uita de sine. În mijlocul mulțimii, el capătă curajul de a-și dezlănțui animalul interior, pe care a reușit până atunci să îl mențină într-o oarecare măsură sub control. De aceea, cele mai hidoase crime care s-au petrecut vreodată pe suprafața pământului sunt cele făcute de mulțimi, nu cele individuale. Când este singur, omul se teme să nu fie văzut, să nu fie etichetat drept un animal, dar în mijlocul mulțimii el își pierde identitatea. Acum face parte integrantă dintr-o masă. Nu mai există o persoană cu un nume, ci doar o mare mulțime. Acum, tot ce face omul face în numele mulțimii.